

Un cadou neobișnuit

Inchide ochii. Hai, închide-i. Închide ochii și gândește-te la cel mai frumos cadou pe care l-ai primit în viața ta. O cutie maaaare, mare de tot, legată cu fundă roșie, din aceea pe care ți-e greu să o desfaci repede-repede. Vezi cutia? Acum imaginează-ți bradul sub care e pusă cutia. Un brad mare până la tavan, împodobit cu toate cele, plin de beteală și globuri de toate culorile. Apoi inspiră adânc și imaginează-ți aroma de brad care umple toată camera și te face să uiți de tot și de toate. Îl vezi? Nu îți vine să tragi aer în piept ca să-i simți mirosul?

La un cadou mare-mare și legat cu fundă roșie sub un brad bogat împodobit se gândea și Matei. Încă din seara de Ajun își freca mâinile de nerăbdare, gândindu-se la cadourile pe care le va primi în dimineața următoare.

Îi scrisese deja lui Mos Crăciun de nenumarate ori, i-a spus că vrea neapărat să primească un cadou mare și cu fundă roșie, iar acum tot ce-i rămăsese era să aștepte venirea Moșului. Nu știa însă că, în noaptea următoare avea să trăiască cea mai fantastică aventură din viața lui.

Pentru că nerăbdarea nu-i dădea pace și nu-l lăsa de fel să doarmă, Matei s-a trezit de multe ori. Și nu mai ține minte exact, dar la un moment dat se făcea că Miorlau, motanul familiei, se urcase la el în pat și se apucase de tors. Și, nu știu cum, a început să-i povestească pe limba lui pisicească despre cadoul pe care îl voia el de Crăciun. Unul mic-mic. Matei, însă, l-a gonit pe motan strigându-i că în casa aceea doar lui i se cuvin cadourile de Crăciun. Apoi a adormit din nou.

Și data următoare când s-a trezit, chiar s-a ridicat din pat și s-a dus în sufragerie să vadă bradul. Nu, nu apăruse cadoul acolo, așa că Matei s-a întors din nou în pat și a adormit cât ai bate din palme. Peste un timp, s-a trezit iar, deși poate doar a visat că se trezește. Miorlau stătea acum în fund, în pat, și-l privea cu niște ochi mari și rugători:

- Te rog, lasă-mă să primesc și eu un cadou. Unul mic, oricât de mic. Dar aș vrea și eu un cadou de Crăciun!
- Pisică nesuferită, pleacă din patul meu, i-a strigat Matei cuprins de furie. Și chiar a aruncat o pernă după el, până când pisoiful a fugit mieunând de zor.

Apoi, eroul nostru a adormit din nou și iar s-a trezit. Sau poate se aventurase într-un alt vis, nici el nu știa mai bine. Însă data viitoare când a deschis ochii, Miorlau stătea de vorbă chiar cu Moș Crăciun în fața patului, și-i spunea supărat cum Matei l-a alungat din pat când el l-a rugat să îi pună o vorbă bună la Moș Crăciun, să primească și el un cadou oricât de mic. Moș Crăciun l-a privit mâhnit pe Miorlau, apoi s-a uitat la Matei și a spus cu glas aspru:

- Îmi pare rău, Matei, dar mâine dimineață vei primi cadoul pe care îl meriți.

Și copilul a adormit iar și a continuat să viseze că era tare fericit alături de căluțul primit în dar de la Moș Crăciun. Dimineața, când s-a trezit, soarele era de mult pe cer, iar copiii de afară alergau zgomotos la săniuș.

S-a luat ceva timp să se dezmeticească, dar apoi a alergat repede în sufragerie și s-a bucurat să vadă sub brad cadoul pe care îl aștepta. Ciudat, dar Miorlău stătea foarte liniștit lângă cutia cea mare și-și curăța mustățile, privind din când în când ba la cutie, ba la Matei.

Privirea poznașă a pisicii nu-i dădea deloc pace lui Matei. Însa cadoul, mai important decât orice altceva, l-a făcut să uite de pisică și de Moș Crăciun și de visele ciudate de noaptea trecută.

S-a luat ceva timp să desfacă cutia, dar a reușit până la urmă. Apoi, a sfâșiat ambalajul, a deschis cutia și s-a trezit în fața unui mister. Pe fundul cutiei stătea așezată o minge din aceea mică, de genul celei cu care se joacă de obicei pisicile. Si mai stătea un bilet auriu, legat cu o sfoară albastră. A luat mirat biletul și l-a întors pe toate părțile. Ce să fie? Ce să fie? Pentru că Matei nu știa încă să citească foarte bine, s-a dus repede la Mama și i-a pus biletul în brațe:

- Citește! i-a ordonat el pe un glas răutăcios.
- Matei, lasă-mă să termin ce am de făcut și îți citesc ce vrei, l-a rugat Mama, dar el n-a vrut să asculte nimic. Voia să-i citească atunci și pace! Așa că Mama a luat biletul în mână, i-a desfăcut șnurul cel albastru și s-a pus pe citit.

***“Dragă Matei, te rog să-i dai cadoul acesta motanului Miorlau.
Semnat, Moș Crăciun”.***

- Ce-i prostia asta? a întrebat Matei furios. Ce caută mingea lui Miorlau în cutia pentru cadoul meu? Și eu de ce n-am primit nimic?

Matei a alergat înapoi în sufragerie, a luat mingea din cutia cea mare și a aruncat-o după Miorlau. Motanul, adormit din fire, nu se aștepta la una ca asta, așa că a primit mingea drept în cap. A scos un miorlăit sfâșietor și s-a ascuns repede sub pat. În timpul ăsta, Matei s-a întors în camera lui, a trântit ușa și s-a așezat în pat îmbufnat. Mama, care auzise mieunatul motanului și ușa trântită, a venit repede să vadă ce s-a întâmplat.

- Pleacă de aici, i-a strigat Matei din pat. Nu credeam că o să am cel mai urât Crăciun! Că până și Moș Crăciun o să-și bată joc de mine.

- Matei, l-ai lovit rău pe Miorlau, i-a spus Mama cu voce blândă. Mai știi când te-a lovit și pe tine un copil în parc cu jucăria în cap? Știi cât ai plâns că te durerea cucuiul? Și cum am stat lângă tine și am pus gheață pe cucui și ți-am cântat ca să treacă durerea? Știi că am stat amândoi toată noaptea și am povestit? Ei, Miorlau nu are pe cineva care să îl ajute când e bolnav, în afară de noi. Și acum stă sub canapeaua din sufragerie și miorlăie de durere că l-ai lovit cu mingea. N-ai putea să mergi la el să-l mângâi și să-ți ceri scuze că l-ai lovit? Sunt sigură că o să îl ajute să-i treacă mai repede durerea. Iar în viitor, să nu-l mai lovești pentru că ai văzut cât de rău e când te lovește cineva pe tine.

- Nu-mi pasă mie de pisica aia nesuferită, zbieră Matei, iar Mama ieși mâhnită din cameră. Dacă ar fi știut toată povestea!

Matei fusese un copil tare ascultător și blând. Până acum, Crăciunul găsea întotdeauna familia lor bucuroasă și veselă. Matei ajuta în fiecare an la împodobirea bradului: mama punea beteală, Matei globulețe, iar tata steluța din vârful bradului. Dar cel mai mult îi plăcea când tata așeza cu mare grijă instalația luminoasă în brad și la sfârșit stingeau lumina și zeci de beculețe colorate pâlăiau printre crengile bradului. Matei era ajutorul de nădejde al părinților săi.

Anul acesta însă, Miorlau, cel mai nou membru al familiei, s-a învârtit printre picioarele lor tot timpul, de parcă el era stăpânul casei. Și-a prins gheruța în beteala argintie și a sfâșiat-o de sus până jos. Dar nimeni nu l-a pedepsit. A sărit să se joace cu un glob prins în brad și era gata-gata să răstoarne tot bradul. Matei și-a privit supărat părinții și a așteptat să vadă cum reacționează. Nici acum nu-l pedepsește nimeni? Nici pomeneală, însă. Toți au râs de s-au prăpădit.

Așa că Matei s-a gândit să se răzbune singur. Când mama l-a ajutat să-i scrie lui Moș Crăciun, l-a lăsat pe Miorlau închis în balcon. Să stea acolo și să tremure. Apoi, mai fusese și noaptea trecută, când în vis ori aievea, motanul se rugase de el să-i dea și lui un cadou. Dar el l-a refuzat categoric! Miorlau nu merita să primească niciun cadou și pace!

Rămas singur înăsa, Matei avu timp să se gândească la pisoi și la jocurile pe care le făceau amândoi prin casă. Miorlau era, fără îndoială, un partener foarte bun de joacă, din moment ce îl lăsa pe Matei să-l smotocească ori de câte ori simțea nevoia. Și, da, chiar îl duruse când acel copil rău îi aruncase jucăria în cap. Îl duruse rău și dacă nu era Mama nu știa ce s-ar fi făcut. Săracul Miorlau, el e singur și nu-l ajută nimeni când îi e greu. Încet-încet, Matei se gândi că ar fi bine totuși să meargă la pisoi și să-l mângâie ușor, apoi să se întoarcă în cameră. Dacă îl mângâie numai un pic, o să îi arate și că e supărat pe el în continuare, dar măcar nu se va mai simți așa de vinovat.

Ajuns în sufragerie, se așeză pe burtă și întinse mâna după Miorlau sub canapea. Îl mângâie ușor pe cap, iar pisoiul îi întoarse mângâierea, apoi începu să toarcă. Ciudat, dar în timpul acela ieșiră din gura lui Matei niște cuvinte pe care nu voia de fel să le rostească în alte momente: “Îmi pare rău că te-am lovit, Miorlau”, șopti el, iar pisica se bucură parcă auzind scuzele lui Matei.

În câteva minute, alergau amândoi prin casă după mingea pe care Matei i-o dăduse acum lui Miorlau.

Într-un fel, se simțea mai bine, acum că-i dăduse lui Miorlau cadoul lui Moș Crăciun. Uite, chiar era interesant. Anul acesta, se simțea și el un mic Moș Crăciun.

Matei și Miorlau s-au jucat în ziua aceea până când au căzut amândoi seara, morți de somn, de parcă ar fi făcut cine știe ce muncă grea.

Dimineața, Matei s-a trezit bine dispus și, pe când îl căuta pe Miorlau în sufragerie, a văzut o cutie mare sub brad. Cadoul lui era acolo! S-a dus sfios către cutie, i-a desfăcut funda cea roșie și, deși se aștepta să găsească acolo un plic, a găsit tocmai căluțul de jucărie pe care și-l dorea. Sub căluț era un alt bilet, la fel de frumos ca primul. A mers iar la Mama, a rugat-o frumos să-i citească biletul și a reținut fiecare cuvințel:

“Dragă Matei, ieri ai primit în dar un sentiment extraordinar: generozitatea. Nu-i așa că te-ai simțit foarte bine atunci când i-ai făcut cadoul lui Miorlau și te-ai jucat cu el toată ziua? Ține minte că e important să știi să și faci cadouri altora, nu doar să le primești. Crăciun fericit!

Semnat, Moș Crăciun.”

Așa a învățat Matei ce este generozitatea și, de atunci, când vine Crăciunul, se gândește nu doar la cadourile pe care le va primi, ci și la cadourile pe care le va face celor la care ține. Tu faci la fel?

Sfârșit

Autor: Alin Popescu

Ilustratori: Eliza Mihalcea și Sorina Bogiu